

Meest ingewikkelde

Emvi is vaak niets anders dan de meest ingewikkelde manier om de laagste inschrijver boven water te krijgen

Inmiddels is het duidelijk dat emvi, de op dit moment dominante vorm van aanbesteden, onder vuur komt te liggen. Eerst kwamen we erachter dat emvi, in de kern weliswaar een goed instrument, in de praktijk vaak niet meer is dan de meest ingewikkelde manier om de laagste inschrijver boven water te krijgen. In gewoon Nederlands heet dat 'oude wijn in nieuwe zakken'. Maar het wordt nog erger. Uit cijfers in de bouw zou blijken dat weliswaar de laagste inschrijver meestal met de buit naar huis gaat, maar dat de bijbehorende kosten vaak tientallen procenten hoger zijn dan bij een oude, traditionele aanbesteding. Zoals het spreekwoord zegt: je moet geen goed geld achter slecht geld aangooien. Waarom zou je veel geld besteden aan de selectieprocedure, als dat uiteindelijk niet leidt tot meer waarde voor de opdrachtgever? Daarbij geldt natuurlijk ook dat de grotere groene aannemers inmiddels kunnen lezen en schrijven met emvi en de

Het monopolie van openbaar aanbesteden is in hoog temp aan het afkalven en opdrachtgevers maken volop gebruik van de verruimde mogelijkheden die de nieuwe aanbestedingswet geeft

bureaucratie die daarmee gepaard gaat, maar dat de kleinere partijen – en in het openbaar groen zijn die toch eigenlijk de kurk waar alles op drijft – nog steeds veel problemen hebben met de (in hun ogen onnodige) papierwinkel die samenhangt met emvi. De laatste twee weken heb ik minimaal drie keer een aanbesteding voorbij

zien komen die halverwege de race werd ingetrokken. Dat is natuurlijk nog frustrerender voor alle partijen. Dan is iedereen heel druk geweest met het werk in kwestie en is het resultaat nul. Let wel, het gaat hier om relatief eenvoudige werken: inboet van plantgoed, een simpel maaibestek enzovoort. Maar toch verslikken de opdrachtgever en het ingenieursbureau zich in de uitvoering. Ik heb het idee dat de opdrachtgever zich door de politiek gedwongen voelt om voor emvi te gaan, waar een traditioneel laagsteprijsbestek of, beter nog, een onderhandse aanbesteding een veel betere keuze zou zijn geweest. Die laatste methode, waarbij een aannemer wordt geselecteerd op basis van ervaringen uit het verleden en van de gunfactor, klinkt misschien hopeloos ouderwets, maar is aan de andere kant zeer effectief en vooral goedkoop te implementeren.

Gelukkig lijkt wat betreft emvi de wal het schip te keren. Het monopolie van openbaar aanbesteden is in hoog temp aan het afkalven en opdrachtgevers maken volop gebruik van de verruimde mogelijkheden die de nieuwe aanbestedingswet ook geeft. Er wordt zelfs al gesproken van het einde van het openbare tijdperk.

Wist u trouwens wat de internationale vertaling is van emvi? Dat blijkt *MEAT* te zijn, ofwel *most economically advantageous tender*. En wat moet je doen voor een stukje vlees? Juist, dan ga je naar de slager!

Met vriendelijke groet,

Hein van Iersel
(hoofdredacteur)
hein@nwst.nl

Stuur of twitter dit artikel door!
Scan of ga naar:

<http://www.stad-en-groen.nl/artikel.asp?id=41-4622>